

Kavarudding á landsvegnum:

Frá kl. fimm á morgni - til kl. níggju á kvøldi

Orð og mynd
Dagny Joensen

«Tað er ikki koyrandi eftir Funnings og Gjárvegnum í lötuni». Hesi orð eru ofta at hoyra í Útvarpinum, tá Landsverkfrøðingsstovnurin lýsir koyrilíkindini um morgunin.

Tað kann tó vera torført fyri vanlig fólk at skilja umstøðurnar, um ongantið hevur verið ferðast norður tann vegin.

Tá eitt blaðfólk ringir til Landsverkfrøðingsstovnin og stöðfólk har, sum hevur við landsvegirnar at gera, byrjar viðkomandi at remsa upp øll staðarnøvn o.s.fr., og tað kann verða torført rættuliga at seta seg inn í viðurskiptini.

Ein dagin segði stöðleiðarin: «Far norður til Eiðis og tosa við eftirlitsmannin har, so skilir tú tað betur».

Hittast við brúna

Sum sagt so gjørt. Umboð Sossalsins setti seg í samband við Knút Vesturdal, eftirlitsmann á Eiði. Vit samdust um at hittast við brúna við Streymin, og so fóru vit á eftirlitsferð norðureftir frá Oyri, Norðskála, Svináir, Ljósáir, Eiði, Funning og Gjógv, sum er økið ið Knút Vesturdal umsitur.

Knút Vesturdal, eftirlitsmaður, hevur

arbeitt í 25 ár á hesum vegastrekk. Í byrjanini við vegagreðini til Funnings og Gjógv, men tá hesin vegur varð liðugt bygdur, skuldi eftirlit verða, og tað bleiv uppgávan hjá honum, at røkja hetta arbeiði, — bæði vetur og summar.

Siðan apríl 1964 hevur Knút Vesturdal røkt arbeiðið í samstarv við Landsverkfrøðingsstovnin.

Vetrarhálvan kann ofta verða møðsom, tí um veðurlagið er vónaligt og nógvur kavi er, so skal farast til arbeiði klokkan fimm á morgni. Tá gongur ferðin frá Eiði til Oyrbakka, at kanna umstøðurnar fyri kava, hálku, vindmegi o.s.fr.

Klokkan seks skal fyrsta frásøgnin um koyrilíkindini uppgjast til stöðleiðarin hjá Landsverkfrøðingsstovninum, siðan kl. níggju, — ellivu, fyrrpart. Klokkan trý og fimm seinnapartin og um ivaveður er, eisini klokkan níggju á kvøldi, umleið 16 tímar í samdøggrinum.

Uppgávan hjá eftirlitsmanninum er eisini, at samskipa kavaruddingina, ráðfæring við mannigina, og skipan av kavaruddingini.

Henda dagin hittu vit

Á Eiðisvegnum er steðgur, meðan Knút Vesturdal og Petur Kruise samráðast um, hvar farast skal at rudda kava. Bilurin er nýliga komin til Føroya og er fyrsti av sínum slag

eina maskinu sum ruddaði framvið Oyrafjarðarvegnum. Hetta vegastrekk er ógvuliga smalt, — bert eitt pláss fyri einum bili. Her koyrir skúlabussurin við nógvum børnum til skúlan á Oyrbakka, og tí er tað umráðandi, at júst hesin vegur verður ruddaður so gott sum gjørligt, áðrenn farið verður í skúla.

Vegurin til Funnings og Gjógv verður tí fyrst kannaður, tá Oyrafjarðarvegurin er koyrandi eftir.

Tað er orsøkin til, at lýsingin í Útvarpinum er orðað soleiðis, at «ikki er koyrandi í lötuni».

Tað er greitt, at tá ein hevur koyrt og arbeitt á landsvegnum í so mong ár, so eru nógvir hendingar farnar fram, og ikki er tað altíð vandaleyst, tá kavi og vindur er.

Meðan vit koyra norðureftir, sigur Knút Vesturdal frá ymsum hendingum hann hevur verið fyri, á plásum vit koyra framvið.

Kundi hend vanlukka

Um kavaðina herfyri,

sum kom so bráðliga, og tá hann um miðnótt fekk boð um at fara at leita eftir einum bili, sum ikki var framkomin. Tað vóru nakrir ungir menn, sum vóru farnir við bili eftir Oyrafjarðarleiðini. Knút og ein annar maður fóru at leita, men tá teir komu til brúna við Streymin høvdu teir framvegis ongan bil funnið. Teir vistu ikki um bilurin var farin leiðina til Havnar, ella hinvegin til Vikar. Tá

var klokkan so nógv og myrkrið eisini, at ikki sást framum bilin.

Teir samdust siðan um at fara inn í hús í Langasandi at sova tveir tímar til tað lýsti aftur. Siðan fóru teir eftir Vika-vegnum, og har funnu teir bilin.

— Her kundi verið hend ein vanlukka, tí vit sóu als ikki bilin, sum var fullkomiliga undirkavaður. Bert tí ein teirra hevði leitað sær út at kasta sær

á vatninum, vóru vit varir við teir, sigur Knút.

— Um maðurin ikki stóð har, so hevði kavaplogvin tikið bilin allan sum hann var!

Henda ferðin vardi í 18 tímar, frá tí leitingarmenninir fóru úr Eiði, til teir vóru heima aftur.

Knút sigur frá, hvussu tað var fyrr í tíðini, tá teir ruddaðu kava við bulldozara, sum hevði larvaføtur. Tá gekk ógvuliga spakuliga fram, men ikki bert

Soleiðis sóu kavaplogvirnar út í 1965. Eingin livd var tá móti kava og vindi. Kortini sótu arbeiðsmenninir í hesum maskinum í nógvir tímar, um kavin skuldi beinast burtur. Tað er Janus Øster, sum er avmyndaður í bulldoarnum

Á Shell-støðini við Streymin hittast eftirlitsmenninir at tosa um støðuna norðanfyrir og sunnanfyri Eysturoyartunnlin. Her Knút Vesturdal og Jón Poulsen